

Η ΑΞΙΑ ΓΤΝΗ.

ΓΥΝΑΙΚΑ ἀξίαν τίς θέλει εὐρεῖν; διότι ἡ τοιαύτη εἶναι τιμωτέρα πολὺ ὑπὲρ τοὺς μαργαρίτας. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρός της θαρρεῖ εἰς αὐτήν, καὶ δὲν θέλει ἔχειν ἔλλειψιν ἀγαθῶν. Θέλει φέρειν εἰς αὐτὸν καλὸν, καὶ ὄχι κακὸν, ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς της. Ζητεῖ μαλλίον καὶ λινάριον, καὶ ἐργάζεται εὐχαρίστως μὲ τὰς χεῖράς της. Εἶναι ὡς τὰ πλοῖα τῶν ἐμπόρων· φέρει τὴν τροφήν της ἀπὸ μακρόθεν. Σηκώνεται ἐνῷ εἶναι ἀκόμη νύξ, καὶ διαμοιράζει τὸ φαγητὸν εἰς ὅλους τοὺς οἰκιακοὺς της, καὶ τὰ ἔργα εἰς τὰς θεραπαίνας της. Θεωρεῖ ἄγρον, καὶ τὸν ἀγοράζει· καὶ ἀπὸ τὸν καρπὸν τῶν χειρῶν της φυτεῖ ἀμπελῶνα. Ζῶνει τὴν ὀσφύν της μὲ δύναμιν, καὶ ἐπισχέει τοὺς βραχίονάς της. Αἰσθάνεται ὅτι τὸ ἐμπόριόν της εἶναι καλόν· ὁ λύχνος αὐτῆς δὲν σβύνεται τὴν νύκτα. Βάλλει τὰς χεῖράς της εἰς τὸ ἀδράκτιον, καὶ κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρά της τὴν ἡλακάνην. Ἀνοίγει τὴν χεῖρά της εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐκτείνει τὰς χεῖράς της πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς. Δὲν φοβεῖται τὴν χιόνα διὰ τοὺς οἰκιακοὺς της· διότι ὅλοι οἱ οἰκιακοὶ της εἶναι ἐνδεδυμένοι διπλᾶ. Κάμνει διὰ τὸν ἑαυτὸν της σκεπάσματα· τὸ ἐνδυμὰ της εἶναι βύσσος καὶ πορφύρα. Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς διαπρέπει εἰς τὰς πύλας, ὅταν κἀθῆται μεταξὺ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ τόπου. Κάμνει λεπτὸν πανίον, καὶ πωλεῖ αὐτὸ· καὶ δίδει ζῶνας εἰς τοὺς ἐμπόρους. Ἴσχυν καὶ εὐπρέπειαν εἶναι ἐνδεδυμένη· καὶ εὐφραίνεται διὰ τὸν μέλλοντα καιρὸν. Ἀνοίγει τὸ στόμα της μὲ σοφίαν· καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῆς εἶναι ὁ νόμος τῆς εὐμενείας. Ἐπαρουπνεῖ εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς οἰκίας της, καὶ δὲν τρώγει τὸν ἄρτον τῆς ὀκνηρίας. Τὰ τέκνα αὐτῆς σηκώνονται καὶ μακαρίζουν αὐτήν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς παρομοίως, ἔπαινεῖ αὐτήν. Πολλοὶ θυγατέρες ἐφέρθησαν ἀξίως, ἀλλὰ σὺ τὰς ὑπερέβης ὅλας. Ψευδῆς εἶναι ἡ χάρις, καὶ μάταιον τὸ κάλλος· ἡ γυνὴ ἡ φοβουμένη τὸν Κύριον, αὐτὴ θέλει ἐπαινεῖσθαι. Δότε εἰς αὐτήν ἀπὸ τὸν καρπὸν τῶν χειρῶν της· καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς ἄς τὴν ἐπαινῶσιν εἰς τὰς πύλας.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΑΞΙΟΘΡΗΝΗΤΟΝ.

ὍΤΙ ΠΟΛΛΑΧΟΥ ὑπάρχουν σχολεῖα μικροτάτης ἢ καὶ οὐδεμιᾶς ὠφελείας πρόξενον, εἶναι πρόδηλον καὶ ἀναντιρῶντον· ἀλλὰ σπανίως μᾶς παροουσιάζουν τὰ χρονικά της ἐκπαιδύσεως παράδειγμα ἐλλεινότερον τοῦ ἀκολούθως ἱστορημένου.

Τὸ 1750 φιλάνθρωπος τις Γερμανὸς ἱεροκήρυξ κατήχησεν εἰς τὴν Βανδελάρωχην, βουνῶδη

περιοχὴν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Γαλλίας. Σχολεῖα μὲν εἶχαν οἱ σχεδὸν ἀγνώριστοι τῶν μερῶν ἐκείνων κάτοικοι, ἀλλ' ὅτι δὲν ἦσαν ἄξια τοῦ ὀνόματος, ἔπεται ἐκ τῶν ἐφεξῆς. Γνωστοποιήσας ὁ νεοφερμένος ἱερεὺς ὅτι ἐπεθυμοῦσε νὰ ἴδῃ τὸ κυριώτερον σχολεῖον, ὠδηγήθη εἰς ἀθλίαν τινὰ καλύβην, ὅπερ ἀρκετὰ παιδία ἦσαν συνηθροισμένα χωρὶς ἐνασχόλημα, καὶ τόσον ἄτακτα καὶ θορυβῶδη, ὥστε δυσκόλως ἠμπόρσεν νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν εἰς τὰς ὁποίας ἔκαμε διὰ τὸν διδάσκαλον ἐρωτήσεις.

‘Δὲν τὸν βλέπετε ἐκεῖ;’ εἶπεν ἕνας, εὐθύς ἀποῦ ἔγινεν ὀλίγη σιωπὴ, δείχνων μαραμμένον τινὰ γέροντα, ὅστις ἔκειτο ἐπάνω μικροῦ τινὸς κραββατίου εἰς μίαν γωνίαν τοῦ οἰκίσκου.

‘Καλὲ, εἰσθε σεῖς ὁ διδάσκαλος;’ ἠρώτησεν ὁ ἱεροκήρυξ.—‘Μάλιστα, κύριε.’—‘Καὶ τί διδάσκετε τὰ παιδία;’—‘Τίποτε.’—‘Τίποτε! διδάσκαλος, καὶ νὰ μὴ διδάσκετε τίποτε! ποία ἡ αἰτία;’—‘Ἡ αἰτία, ἀπεκρίθη ὁ φιλαλήθης γέρον, ‘εἶναι ὅτι δὲν ἐξέβρω τίποτε.’—‘Διατί λοιπὸν σᾶς ἔκαμαν διδάσκαλον;’—‘Ὡ, κύριε· τὸ ἔργον μὲ διὰ πολλοὺς χρόνους ἦτο νὰ βόσκω χοίρους· τώρα ὁμως, ἐπειδὴ ἐγήρασα, καὶ δὲν ἔχω πλέον δύναμιν νὰ βόσκω τοὺς χοίρους, μ' ἔστειλαν ἐδῶ νὰ βόσκω τὰ παιδία.’

Τᾶλλα σχολεῖα δὲν ἦσαν ἀνόμοια τούτου· διότι, ἂν οἱ διδάσκαλοι δὲν ἦσαν βοσκοὶ χοίρων, ἦσαν ἐξάπαντος βοσκοὶ προβάτων, οἵτινες τὸ μὲν καλοκαίριον ἠκολούθουν τὰ ποιμνία των ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, τοὺς δὲ χειμερινοὺς μῆνας ἐμετάδιδαν εἰς τοὺς μικροὺς αὐτῶν μαθητὰς τὴν ὁποίαν εἶχαν μάθησιν. Πόσον δὲ οὐτιδανὴ ἦτον ἡ μάθησις αὕτη, καθεὶς θέλει συμπεράνειν, ὅταν εἰπωμεν ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μολὶς ἠμπόρουν νὰ ἀναγινώσκωσι, καὶ ἀλιγώτατοι ἠμπόρουν νὰ γράψωσι. Παντελὴς ἀμεθοδία εἰς τὸν τρόπον τοῦ διδάσκειν καὶ ἔλλειψις στοιχειωδῶν βιβλίων ἦσαν ἄλλα ἐμπόδια εἰς τοὺς μαθητὰς. Λέγεται δὲ, ὅτι ἕως καὶ οἱ προκομμενέστεροι τῶν διδασκάλων μὲ δυσκολίαν ἐκαταλάμβαναν τὸ νόημα τῶν ὅσα ἀνεγίνωσκον.

ΚΑΝΕΙΣ ἄς μὴν ἀπατάται, νομίζων μικρότερα τῶν σωματικῶν τὰ ψυχικὰ μιάσματα. Εἶναι μάλιστα καὶ μεγαλήτερα· μεταδίδουν ἀσθενείας· κακοηθεστέρας, διαπερνῶν βαθύτερον, καὶ παρεισδύουν πλέον ἀνυπόπτως.

Ἡ Γῆ ὠφελεῖ ὑπὲρ πάντα· καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑπόκειται.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ἡ ΠΝΕΥΜΑ δειλὸν συνοδεύει πάντοτε τὴν ἔνοχον συνείδησιν.